افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبــــاد بدین بوم و بر زنده یک تن مــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com afgazad@gmail.com

Political	سیاسی

هارون خیل شعشعی

۲٤ می ۲۰۱۱

امریکايي چوڼۍاواستعماري نخشې

څلرمه برخه

امريكايي چوڼۍ او د سيمې د اتومي ځواكو زياتېدونكی خطر

په افغانستان كې د امريكايي چوڼيو د تداوم ځيني پلويان استدلال كيي (كوي)، چي زموږ يوګاونډی (پاكستان) له كلونو راهيسي اتومي وسلې لري؛ بل (ايران) هم د اتومي وسلو د تر لاسه كولو په درشل كې دئ؛ او شاوخوا ته نور پراته هيوادونه لكه هند، چين او روسيه هم له پخوا څخه د سيمې لوی اتومي قدرتونه ګڼل كيږي . د دوی د استدلال له مخې، په داسي اوضاع او حالاتو كې، افغانانو ته هم ښايي، چي د دغو اتومي طاقتو د احتمالي خطرو په وړاندي، د خپل هيواد د ساتني او دفاع له پاره، ځان د نړۍ په يوه بل لوی اتومي ځواک ياني متحدو ايالاتو پوري وتړي، چي دلته د خپلو همپشنيو چوڼيو په مرسته د اړتيا پر مهال هرتېري كوونكي هيواد ته، غاښ ماتوونكی جواب وركي .

دا نظر نه يوازي له دې سَوَبه د منلو وړ نه دئ، چي ريښتيني او باغروره افغانان هيڅكله د خپلو ملي نواميسو او خاوري د دفاع له پاره دپردوعسكرو پر توپک او برچې تكيه نه كيي، بلكې له دې اړخه هم ډېركمزوری او سرسري دئ، چي په افغانستان كې د اتومي ځواک ځای پر ځای كېدل، هيڅكله د سيمې د سياسي او امنيتي حالاتو له ثبات او ټيكاو سره مرسته نسي كولای . د ۲۰۰۱ع كال د سپيتمبر پر يولسمه د امريكا د نړۍ والي سوداګرۍ پر مركز او پينتاګان ترروريستي بريدو په ډاګه وښوول، چي د اتومي وسلو لرل د يوه هيواد د مځكنۍ بشپړتيا، سياسي خپلواكۍ، ملي واكمنۍ او عامه نظم د خوندي ساتلو، يوازنی ضامن نه دئ .

دا خبره سمه ده، چي هند او پاكستان دواړه اتومي وسلې لري؛ او ترګرده يې لا زياتولو او عصري كولوته ملاوي تړلي دي، خو سره له هغه هم ګورو، چي هيڅكله له جنګو، نښتو اوترروريستي بريدو څخه مصوون اوخوندي نه دي . په ۱۹۹۹ع كال د كشميري جنګيالو او پاكستاني پوځ له خوا دكارګل د لوړو څوكونيول، په ۲۰۰۲ع كال كې د هند په مركز- ډيلي كې د هغه هيواد پر پارلمان اوپه ۲۰۰۸ع كال د هند د ممبيي ښار پر اتو مهمو تجارتي او

سیلاني مرکزود بهرنییو تروریستانو وسله وال برید، ټول د دې خبرې ښکاره او انکار نه کېدونکي ثبوتونه دي . اوس نو پوښتنه دا ده، چي په دې او دې ته ورته نورو بریدوکي د هند د ښوزلو وګړو د ژوند په بیه برابرو سوو اټومي وسلو، هندي پوځ ته څه ګټه ورسوله؟

دلته بې ګټې نه ده، چي موضوع له یوه بله اړخه هم وڅېړو . موږ ټول پوهېږو، چي هند، چین او پاکستان درې سره اټومي قدرتونه دي . د دوی په نیژدې یا نسبتاً لیري ګاونډیتوب کي د بوتان او نیپال کوچني هیوادونه پراته دي . دا خوار اونېستمن هیوادونه هیڅکله د شاوخوا همسایه ګانو د اټومي وسلو ښېره نه لري . همدغه راز، زموږ شمالي ګاونډیان (تاجیکستان، قرغیزستان، اوزبکستان او ترکمنستان) هم ګرده د سیمي د اټومي ځواکو لکه چین، قزاقستان، روسیي او ایران په منځ کي پراته دي، سره له هغه هم هیڅکله له بهرني تیري څخه ښېره او اندېښنه نه لري . تر دې هیوادو، چي تېر سوکیوبا د کاملاً بېل سیاسي او اقتصادي نظام په لرلو سره د نړۍ له اوسني ستر اټومي طاقت (امریکا) څخه تر اتیا - نیوي کیلومترو زیات واټن نه لري، ایا د خپل امنیت او دفاع له پاره باید د پاکستان، هند او ایران په شان د اټومي وسلو په جوړولو پیل وکړي؛ یا د نړۍ بل اټومي ځواک، د مثال په توګه روسیي یا چین ته بلنه ورکي، چي د امریکا د متحدو ایالاتو له احتمالي خطر څخه یې وساتي؟ دا خو د عقل او منطق لاره نه ده . مګر له دې ترخې تجربې څخه څوک انکار کولای سي، چي په ۱۹۶۱ع کال کي د امریکا او شوروي اټومي کړکېچ، پر خوار ځواکي کیوبا سربېره د ټولي سیمي امنیت او ثبات د اټومي ناتار له بالقوه خطر سره نه ؤ مخامخ کړی؟

اټومي وسلې د امنیت ضامن نه، بلکي د خپلو او نورو ګاونډیو ولسو د تباهی وسلې دي . له دې امله یې باید، هیڅکله و لرلو یا تر لاسه کولو ته، زړه ښه نه کړو.

زموږ ګاونډیان هم باید د دې وحشتناکو انساني ضد وسلو له جوړولواو سیالییو څخه په ټینګه لاس واخلي؛ ځکه چي د عمومي وژني دا وحشتناکي وسلې، پر دوی سربېره همسایه هیوادو ته هم ستر زیانونه اړولای سي. د شرم وړ خبره ده، چي د هند او پاکستان خلګ په ډوډۍ ماړه نه دي؛ کور، کالي، دوا او تعلیم نه لري؛ خو دولتونه یې په سر ټمبګی سره د اټومي وسلو جوړولواو لا عصري کولو ته شلّه دي . د دې خبرو د یادوني مقصد دا دئ، چي د ګاونډیانو او سیمه ییزو دولتو د اټومي وسلو له اړخه افغانانو ته د اندېښني او بیرې پیدا کول، هیڅ عملي او واقعي اساس نه لري؛ ځکه ګاونډیان یا نور سیمه ییز دولتونه هیڅکله له توپ، ټانک او الوتکو سره زموږ پر هیواد تېری نه کیي . اټومي وسلې خو حتا د دولتو په اوږدو اعلام سوو جنګوکي هم په اسانی سره نه کارېږي . د امریکایي پوځیانو د مټو په زور د دغه راز خیالي او توهمي خطرو شنډول، تردې هم پوچه او بې مانا خبره ده . موږ باید په دې واقعیت ځانونه پوه کړو، چي د متحاربینو تر منځ د اټومي وسلو استعمال، ګټونکي او بایلونکي نه لري . په دغه راز جګړو کي ګرده بایلونکي دي . اټومي وسلې د ډله ییزي وژني د نورو وسلوپه شان، د بشري تمدن پر تندي تور داغ دئ . باید ټوله نړۍ د دغه راز وحشتناکو وسلو له جوړولو او کارولو څخه ډډه وکي .

په دې کي هیڅ شک او شبهه نسته، چي د سیمي زیاتره هیوادونه، په تېره بیا پاکستان او ایران زموږ په کورنییو چاروکي بربنډې لاس وهني کیي؛ خو په خواشینۍ سره، چي هر څه له همغه پیل څخه تر اوسه د افغانانو په مرسته کیږي . که زموږ ورونه اوعزیزان له پاکستاني او ایراني مداخله ګرو سره لاسونه یو نه کړي، د پاکستان او ایران پوځیان په زرکاله دا جرأت نسي کولای، چي زموږ سرلوړي او خپلواکي خاوري ته په بده سترګه وګوري . دا ناروا او ظالمانه لاسوهني، بریدونو او یرغلونه، لکه څنګه چي مخکي هم اشاره وسوه، د پروکسي وار یا هغه جګړې په بڼه کیږي، چي بلوونکي یې له جګړې څخه لیري د خیر پر غونډۍ ناست دي . نور

هیوادونه ها خواته پرېږدئ، یوازې هندوستان او پاکستان په پام کې ونیسئ . دې دوو ګاونډیو هیوادو د خپل ځلور شپیته کلن تاریخ په اوږدوکې ځلور واره یانې په ۱۹۴۷ع ، ۱۹۶۵ع، ۱۹۷۱ع او ۱۹۹۹ع کلو کې، خونړۍ جګړې کړې دي . د نور تفصیل له پاره دا ویبپاڼې وګورئ :

http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_wars_and_conflicts

http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_۱۹۷۱

http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_۱۹۶۵

http://en.wikipedia.org/wiki/Kargil_War

دا دئ ګورو، چې دا دوه همسایه هیوادونه له تقریباً لسو کالو راهیسې، زموږ په بېوزلې او جنګ ځپلې هیواد کې خپلې پخوانۍ دوښمنۍ پر مخ بیایي؛ او د دې ظالمانه پردې یا نیابتي جنګ (proxy war) له پاره میلیاردونه ډالر خرڅیږي .

د پاکستان سیاسي او عسکري واکمنان له هندوستان څخه د خپلو پخوانیو ماتو د کسات اخیستلو او له هندي خاورې څخه دکشمیرد بېلولو په مقصد، په افغانستان کې د یوه مزدور یا لږ تر لږه دوست او خواخوږې دولت د واکمنۍ له لارې د ستراتیژیک عُمق په لټه کې دي . هندي واکمنان، په خپل روَښ سره په افغانستان، بلوچستان او کراچي کې پاکستاني دولت ته د بېلابېلوستونزو اوکړکېچو په پیدا کولو سره هڅه او کوښښ کیږي، چې په هندي کشمیرکې د پاکستاني پوځ اوکشمیري جنګیالو د بېلتون غوښتني او تروریستي عملو مخه ونیسي . البته، په افغانستان او مرکزي اسیا کې د ارزانه اومو موادو موندنه؛ او خپلو صنعتي توکو ته د بازار پیدا کول د هند او پاکستان د سیاسي - نظامي سیالییو یو بل مهم اړخ دئ . خاوره زموږ، وینه زموږ او بربادي زموږ ؛خوګټې او هدفونه د دوی! دې ته نو زموږ د عوامو په ژبه وایي : رذالت، منافقت او شیطانت .

موږ او تاسې ګرده ګورو، چې هر بهرنی هیواد د خپلو سیاسي، اقتصادي او ستراتېژیکو ګټو د تحقق له پاره په څونه سپین سترګی او سرتمبګی څه څه نامشروع او خاینانه کارونه نه کیږي؛ خو په افغانستان کې د پردو لښکرو او تحمیل سوی حکومت بېلابېل پلویان د خپلې خاورې او ملي نوامیسو د ساتني مشروع او ویاړلې رسالت ته، په څه ډول وارخطا او اندېښمن دي؟ مګر زموږ پلرونه او نیکونه په تشو لاسو له پرنګیانو او نورو یرغلګرو سر ه نه جنګېده؟ فرق او توپیر یوازې په دې کې دئ، چې هغوی ته د وطن، افغانیت او خپلواکۍ په لار کې سر، مال، ناموس او اولاد ټول هیڅ وه؛ خو اوسنیو ته وطن، افغانیت او خپلواکي ټول هیڅ دي .

د دې تش په نامه افغانانو د بې غیرتی خبرې به یوې خوا ته کښېږدو، مهمه پوښتنه دا ده، کله چې د پردو لاسوهني او بریدونه داسې مکرجنه او مرموزه بڼه ولري، بیا نو امریکا چونۍ له خپلو اتومي وسلو او پرمختللو جنګي وسایلو سره، زموږ څه درد دوا کولای سي؟

زموږ ویاړلئ ملي تاریخ په ډاګه ښیي، چې د افغانانو مړانه او غښتلوالی د اتومي وسلو یا نورو پرمختللو وسلو په تر لاسه کولو کې نه، بلکي د هغو په یووالي، سرښندنه او خپلواکۍ غوښتنه کې نغښتی دئ . جنګي تجهیزات، وسایل، ښوونه او روزنه، اکمالات او داسې نورې اړتیاوې ګرده پر خپل ځای د اهمیت وړ خبرې دي؛ خو بې پیاوړي ارادې، یووالي، خپلواکۍ غوښتونکو ولولو او مړانې د نړۍ هیڅ ډول جنګي، تخنیکي او لوژیستیکي وسایل څوک له ماتې نسي ژغورلای . ایا له بې ساري پوځي او اقتصادي برلاسي سره سره، د برتانوي او روسي امپراطوریو شرمناکي ماتې، د دې ځلانده حقیقت ښکارندوی نه دي؟ تاریخ شاهد دئ، چې د افغانانو جنګي تجهیزات او لوژستیکي سامان آلات نه له پرنګي لښکرو او نه هم له سره پوځ سره د مبارزې پر مهال د هیڅ راز

پرتلي وړ وه . زموږ د تاریخ په نورو ملي معرکو او حماسو کي هم د جنګي تجهیزاتو او مهماتو همدا حال ؤ. له امریکایانو او نورو ایتلافي لښکرو سره روانه جګړه هم کټ مټ همدا بڼه لري . واقعیت دا دئ، چي افغانانو تل د ملي غرور، ناموس پالني ، خپلواکی غوښتني، اسلام دوستی او نورو مېړنییو دودو پر بنسټ، له ټولو استعمارګرانو څخه میدان ګټلئ دئ .

زه د پاکستان او ایران د اټومي وسلو له بابته وارخطا او اندیښمنو هیوادوالو ته دا پوښتنه وړاندي کوم : ایا کوچني یا لوی بت ته سجده کول، دواړه د بت پالني مانا نه لري؟

ایا دا خبره عقل او منطق مني، چي د پاکستان او ایران له بیري، د امریکایانو د مرییتوب طوق په غاړه کي واچوو؛ او د خپلي سرلوړي خاوري واک ور ورسپارو؟

هو! دا خبره مي اروېدلي ده؛ او تر ډېره ځایه معقوله هم ایسي، چي که سړی د دوو بلاوو تر منځ راګیر سي، باید د هغي بلا خواته ور نیژدې سي، چي کمزورې او لږ خطرناکه یي (وي) . زما له نظره خو د پاکستانی، هندی، ایرانی، عربی، چینی، روسی، امریکایي او نورو بلاوو تر منځ یوازي په رنګ او جوله کي توپیر دئ نه په خوی او عادت کي . مګر دې ټولو بلاوو په تېرو دېرشو کالو کي د خپلو حیواني او رذیلانه نخشو د پوره کولو له پاره، زموږ بېوزلي جونګړي ته اور وانچاوه؟

ایا له دې ټولو بلاوو څخه یوې زموږ پر بې ګونا وینو او سرونو صرفه وکړه؟

له څو وطن پلورونکو او بې وجدانه مزدورانو پرته، چي تور ته سپین او سپین ته تور وایي، نور درست افغانان په دې حقیقت پوهېږي، چي غوا توره او شیدې یي سپیني دي . زموږ خلګ وایي : « نه کل ماند، نه کدو، خاک بر سر هر دو.» زه وایم : خدای دي د ټولو بلاوو مخ ورک کي؛ که توره وي یا سپینه، که سره وي یا زرینه . له بلا څخه د نېکی او ژغورني تمه، اصلاً د عقل او منطق کار نه دئ؛ ځکه موږ ټولو په خپل غملړلي کور(افغانستان)کي د دې بلاوو سل ډوله دیدنی او مصیبتونه د سر په سترګو ولیده . البته دا خبره د یادولو وړده، چي هر څونه یوه بلا قوي او غښتلي وي، په هغه اندازه د هغي له منګولو څخه ژغورنه سخته او ګرانه ده .

لکه څنګه چي مخکي هم اشاره وسوه، ګاونډیانو او د سیمي ځینو مغرضو دولتو له اوږدوکلو، په تېره بیا تېرو دو دېرشو کلو راهیسي زموږ په کورنییو چاروکي خونړۍ لاسوهني کړي دي؛ که یې؛ او که یي لاس بر سو نور به هم دریغ ونکړي؛ خو موږ په خپله هم هغوی ته د دغه راز لاسوهنو د لارو چارو په برابرولوکي له ملامتی او پرتیا څخه اوړې نسو سپکولای؛ مثلاً که ببرکیانو د سره پوځ له راتګ سره مرسته نه وای کړې، پاکستان، ایران، هند، چین، عربو، امریکا او لوېدیځو هیوادو ته د دونه خونړییو او بې شرمانه لاسوهنو لار څنګه هوارېده؟ که طالبانو، القاعدې او نورو افراطي ډلو ټپلو ته غبږ نه واي پرانیستی، نو امریکایي کاوبایانوبه څنګه د شمالي اتحاد د تورمخو مزدورانو او نوکر صفته کرزي په کومک زموږ د پلرو او نیکو پر سرلوړې خاوره وحشیانه یرغل کولای؟ دا پلمه او بهانه خو له ورایه طالبانو په لاس ورکړه .

دا دئ خرخ سوی کرزی، جنګي جنایتکاران او د ایتلافي قواوو تر وزرو لاندي ناست ډول ډول مزدوران اوس د امریکایي چونییو په «رسمي کولو» او « قانوني کولو» سره، د بېلابېلو لاسوهنو یوي بلي خطرناکي ماجرا غوښتني ته لمن وهي .

دا خبره هیڅ وضاحت ته اړتیا نه لري، چي د امریکا د دایمي لښکرکوټو په تداوم سره به هر مغرض ګاونډی او سیمه ییز ځواک د بیري اوګواښ احساس وکي . دا حقیقت هم بې دلیله څرګند دئ، چي انسان، حیوان او حتا نبات د بیري او اضطرار په حال کي، خطرناکو عکس العملو ته لاس اچیي(اچوي) . نتیجه به داسي، چي په پروني او

ننني لاسوهونكي دولتونه به په خپل ټول توان سره زموږ په هيواد کي د جګړي، وينو توپولو او وراني بهير ته ملاوي وتړي؛ جنګ، وحشت او تباهي به زور واخلي . طبيعي خبره ده، چي د دې خونړيو جنګو او وحشتناکو ورانييو زياتره خطرونه هم تر هر چا مخکي موږ او تاسو ربړيدلو افغانانو ته متوجه دي . له همدې اسيته بايد پرېنږدو، چي د جګړې او تباهی د جنايتکارو سوداګرو په دې ظالمانه اورونو کي لوليه سو.

زموږ په ملي تاريخ کي د خاوري او ناموس ساتني وياړلي دودونه

مخکي يادونه وسوه، چي د ځينو امريکا پلوه افغان ليکوالو او شننونکو دا اندېښنه هم له بېري خپرولو پرته بل څه نه ده، چي وايي که ايتلافي قوتونه، په تېره بيا امريکايي پوځونه ولاړ سي، په اټومي وسلو سمبال پاکستاني پنجابيان او ايراني اخوندان به زموږ تاريخي ټاټوبی د اژدهاوو غونډي په يوه اينده د تر ستوني تېر کړي .
زما په نظر خو دا ښاغلي له خپل ملي تاريخ څخه تر ډېره حده بې خبره دي . دوی ته د خپلو ملي وياړونو د ور يادولو له پاره مجبور يو، د هيواد ځينو تاريخي پېښواو حالاتو ته يوه ځغلنده کتنه وکړو. البته، ډېرو پخوانو زمانو ته نه ورګرځو؛ ځکه په دې لنډه ليکنه کي يې د تشريح او بيان فرصت نسته . يوازي څه دپاسه دري سوه کاله مخکي زمانه در يادوم، هغه وخت چي زموږ او ستاسي ګران هيواد (افغانستان) په جنوب او ختيځ کي د ګورګاني مغولو، په لوېديځ کي د صفوي استعمارګرانو او په شمال کي د شيباني يرغلګرو په منګولوکي ښکېل ؤ؛ او هر استعمارګر ځواک په خپل ټول توان او طاقت سره هلي ځلي کولې، چي زموږ د پلرو او نيکودا سپېڅلي خاوره تل ترخپل استعماري واک لاندي وساتي؛ مګر زموږ سرلوړو او مېړنييو نيکونو سره له دې سختو او ناوړو شرايطو هم هيڅکله د خپلواکۍ او استقلال لاره پرېنښوده . د سرښندنو او قربانييو په ورکولو سره يې بالاخره وکړای سوه، چي د زړور، هوډمن او مُدبر ملي مشر- حاجي ميرويس خان هوتک (۱۱۱۹- ۱۱۲۷ هـ ق) په مشری د خپلواکۍ جنډه و رپوي .
په نونسمه پېړۍ کي هم زموږ تاريخي مېنه د خپل وخت دوو لويو او مقتدرو امپراطوريو په منځ کي را ښکېل وه . په جنوب او ختيځ کي پرنګيانو او په شمال کي تزاري روسانو د دې خپلواکي خاوري د لاندي کولو او مستعمره کولو خطرناک پلانونه جوړول . د دې دوو لويو قدرتو په سياسي او ستراتېژيکو سياليوکي ريښتيا هم د هيواد ساتنه او دفاع څه ساده او اسان کار نه ؤ؛ دا پلا بيا هم زموږ خپلواکی مينو پلرونو او نيکونو له خپلو سرو او هست و نېست سره لوبي وکړې؛ خو د دوو لويو بلاوو په منځ کي يې، خپل تاريخي موجوديت او هويت خوندي وساته (که څه هم ځيني سيمي د استعمارګرو ځواکو د ظالمانه فشارو او مزدورو واکمنانو د خيانانه انقياد طلبی په وجه له خاوري جلا سوې).
تر دې تاريخي مثالو چي را تېر سو د رواني غميزي په پيل کي له روسي يرغلګرو سره زموږ د غيرتمنو، سرلوړو اونه تسليمېدونکو ورونو د نه هېرېدونکو حماسو او قهرمانييو کيسي هم تر اوسه د ګردو افغانانو ښه په ياد دي . موږ ټولو په خپلو سترګو و ليده، چي همدغو وړو تړو، لڅو لغړو افغانانو په تشو لاسو د نړۍ تر ټولو ستر اټومي ځواک - هغه ښرونکي دولت چي د نامه په اروېدو سره به يې د امريکا په ګډون د ټولو لوېديځو هيوادو د سياسي او پوځي مشرانو پښي لړزېدې- د تجزيې تر پولي ورساوه .
ځيني متعصب او بې غروره افغان ليکوال، چي له نومو سره يې د افغان ټکی يادول، د افغانيت لوړ نامه ته سپکاوی او توهين ګڼل کيږي، په خپلو ليکنوکي تلقين کوي،چي ګوندي(ګواکي) په افغانستان کي د سره پوځ شرمناکه ماته د شوروي مشرانو لکه ميخاييل ګرباچف، ياکولف، شواردنادزه، يلتسين او نورو مرتدو شوروي

مشرانو د خیانتو او د سي . آی . اي . د لاسوهنو نتیجه وه، نه د افغان ولس د سپېڅلي او بې باکانه جهاد . زه وایم، شک نسته چي د اغفال سوو شوروي مشرانو خیانتو او د سي . آی . اي . پراخو او منظمو لاسوهنو د شوروي د وراسته، تړلي او استبدادي نظام د نړېدو بهیر چټک کړ؛ خو سره له دې هم په افغانستان کي د شوروي یرغلګرو لښکرو په شرمناکه ماته کي د افغانستان د خپلواکۍ مینو او توریالیيو خلګو(نه مزدورو تنظیمي مشرانو او قومندانانو) له سربښندنو او تلپاته حماسو څخه سترګي پټول خیانت، جفا او د واقعیتو تحریفول دي . استعمار ګرانو او دهغو ډول ډول څېره خورانو تل خپلي شرمناکي ماتي پر دې یا هغه شخص، دې یا هغه پېښه تاوان کړي دي؛ خو واقعیتونه د لمر په شان روښانه دي، چي هیڅوک یې په دوو ګوتونسي پټولای .

د پرنګي استعمارګرانو او نورو یرغلګر ځواکو په شان د سره پوځ شړل هم بېل شکه زموږ د غیرتمنو، بې باکو او سر لوړو پلرونو او ورونو د جانبازیيو نیتجه وه . دا تاریخي ویاړ زموږ په وړي تړي؛ خو زړور، مېړني او سرلوړي ملت یا هغو خلګو پوري اړه لري، چي په خپل سپېڅلي جهادکي یې له خدای تعالی، وطن، خپلواکۍ او ناموس ساتني پرته، بل هیڅ نه پېژنده . باور لرم، چي یوه ورځ به امریکایي او ایتلافي پوځونه هم د سرو لښکرو په شان په توبو او فریادونو له دې مېړنۍ خاورې څخه پښي سپکیي .

د دې څو مثالو د یادوني هدف دا دئ، چي موږ باید د خپلو خلګو پر ایمان، ملي غرور، افغانیت، خپلواکۍ غوښتني او زړورتیا پوره باور ولرو . لکه څنګه چي زموږ پلرو او نیکو د افغانیت، ملي غرور او خپلواکۍ ستر میراث پرېښی دئ؛ موږ هم باید له خپلو ملي ویاړونو سره سم د هیواد راتلونکو پښتونو ته د بیري، مرییتوب، پردي پالني ،انقیاد غوښتني او بې ځایه محافظه کارۍ درس ورنکړو. خپلواکي د افغانانو روح ده . ریښتنی افغان لوړه، تنده او حتا مرګ مني؛ خو هیڅکله د چا اسارت او غلامۍ ته سر نه ټیټیي . نه یې د پرنګیانو او روسانو غلامۍ ته سر ټیټ کړ؛ او نه به د امریکایي کاوبایانو او نورو استعماري فرعونانو غلامۍ ته غاړه کښېږدي .

البته، دا خبره د یادوني وړ ده،چي د هیواد ساتنه هم ځانته خپلي لاري او اصول لري . زموږ ویاړلئ تاریخ ښیي، چي میرویس، محمود، اشرف، احمدشاه، اکبر، ایوب او داسي نور ټول د جګړې په لومړۍ لیکه کي ولاړ وه؛ د خپلو خلګو او وطن په لارکي تر سر، مال او ناموس تېر وه . مېړني افغانان هم دخپلو ننګیالیيو مشرانو د زړورتیا، خپلواکۍ غوښتني او ملي غرور په لېدو سره له هیڅ راز قربانیيو نه پر شا کېده . د اصفهان او ډیلي تختونه د همدغو غښتلو، بې باکو او مېړنو افغانانو په توره ګټل سوي وه؛ د جګدلک ، میوند او واني حماسي هم ګرده په دغو غیرتمنو افغانانو پوري اړه لري .

دا چي په اوسنیيو شرایطو کي د هیواد مځکنی بشپړتیا، سیاسي خپلواکي او ملي واکمني له جدي خطر سره مخامخ دي، دلیل یې دا نه دئ، چي زموږ مېړنی ولس د خپلي سپېڅلي خاوري د دفاع واک نه لري، بلکي دلیل یې دا دئ، چي خلګ هیڅکله دکرزي، فهیم، خلیلي، رباني، سیاف، دوستم، محقق، ګیلاني، مجددي، عبدالله، قانوني او داسي نورو جنایتکارانو او خاینانو تر شا نه دربېږي . زموږ خپلواک او سرلوړی اولس دې فاسدو ګوډاګیانو ته تر یرغلګرو پوځو هم په ټیټه او سپکه سترګه ګوري . کله چي د ملت او ټپل سوو حکمرانانو تر منځ د کرکي او نفرت دا احساس موجود یي(وي) بیا نو هر څوک د خاوري او ملي نوامیسو د ساتني حال په خپله اټکلولای سي .

دا خبره موږ ټولو افغانانو ته څرګنده ده، چي همسایه ګانو، په تېره بیا پاکستان او ایران هیڅکله زموږ په وړاندي ښه نیت نه لاره؛ خود ظاهرخان او داوود خان په واکمنییوکي یې د داسي بربنډو لاسوهنو جرأت نه کاوه، چي اوس یې کیي . هغه مهال زموږ عامو خلګو د خپلو دولتي واکمنانو پر ضد وسله وال پاڅون نه ؤکړی . عامو خلګو د پردو هیوادو لاسوهنوته دکرکي او انزجار په سترګه کتل . د داوود خان د واکمنۍ پر مهال د جنرال

نصيرالله بابر د رالېږل سوو مزدورانو په شړلوکي زمونږ د ولسي پاڅون خاطرې، ټولو وينو او باخبره افغانانو ته ښي مالومي دي . د دې خبري مانا دا ده، چي مونږ بايد تل د پردو پوځود توپ و ټانک پر ځای د خپلو زړورو او توريالييو خلګو پر پياوړو مټو تکيه وکو؛ او په دې توګه بدسترګو ګاونډيانو ته د تيري، لاسوهني او لمسووني موقع ورنه کو.که د پردو په توپ او ټانک څه کېدای سوای، نو د ببرک کارمل رژيم به تر اوسه زمونږ پر اوږو سپور وای .

د امريکايي پوځو د دايمي حضور ځيني مخکښان او مناديان ادعا کيي، چي که په افغانستان کي د روسانو تر وحشيانه يرغل مخکي، د امريکايانو همېشنی چونی جوړي سوي وای، نو د کريملين لېونيبو واکدارانو به هيڅکله پر افغانستان د تېري سوچ نه وای کړی؛ او په دې توګه به اوسنی دبرش کلن ناورين هم نه پېښېدی . اما دې هويت بايللو داځلانده حقيقت هېر کړی دئ، چي که د داوود خان رژيم په افغانستان کي امريکايي چونيبو يا نورو پردو عسکرو ته د دېره کېدو اجازه ورکړې وای، هغه مهال به د داوود خان او شاه شجاع تر منځ هم هيڅ توپير نه وای؛ او په درست افغانستان کي به يې پر ضد داسي ملي او ولسي پاڅونونه پيل سوي وای، لکه پرون چي د روسي استعمار د نوکرانو او نن چي د امريکايي استعمار د مزدورانو پر ضد په دونه درزي او دربي روان دي .

د امريکايي عسکرو يا امريکايي چونيبو منتر وهلي پلويان او خواخوږي بايد په دې روښانه حقيقت ځانونه پوه کړي، چي پردي پوځونه او پردی چونی زمونږ د خلګو له خپلواکی بخښوونکو مبارزو، ملي غروراو نه هېرېدونکو حماسو سره کلک تضاد لري . تاريخ شاهد دئ، چي زمونږ پلرواو نيکو حتا د نورو د سر، مال او ناموس د ساتني له پاره ويني توی کړي دي، دا به څنګه ممکنه يي (وي) چي د خپلي سپېڅلي خاوري واک او اختيار پردو لښکرو ته وسپاري؛ خپل ملي نواميس په پردو عسکرو وساتي؟ ! ماته خو دا خبري خيال، محال او جنون ايسي . آزادي، استقلال، وطن ساتنه او ملي غرور د افغانانو په وينو کي اخښل سوي دي . هيڅ يرغلګر لښکر په خپلو ببرونکو وسلو يا وحشتناکو وژنو سره زمونږ د خپلواکی، افغانيت او ملي غرور لوړه روحيه نسي وژلای . له دې امله ناڅاپي نه ده، چي د ميوند د نه هېرېدونکي حماسي قهرمانه افغاني شازلمو ته په خپل خطاب کي وايي :

که په ميوند کي شهيد نه سوې!
خدايږو لاليه بې ننګی ته دې ساتينه!
توري وهه برې به مومې!
که برې نه وې ځوانان تل په تورو مرينه
په تور توپک ويشتلئ راسې!
د بې ننګی احوال دې مه راځه مينه!

وګورئ، علامه اقبال لاهوری (۱۸۷۷- ۱۹۳۸ع) د افغانانو هيبتناکه ټاټوبی په څه شأن او پرتم تعريفوي :

سر زمينی کبک او شاهين مزاج
آهــوی او ګيرد از شيران خراج
در فضايش جره بازان تيز چنګ
لــرزه بر تن از نهيب شان پلنګ
(لاهوری، <u>کليات : مثنوی مسافر</u> ۵۷) .

دا او دي ته ورته زرونه لنډۍ، شعرونه او روایتونه زموږ د مېړني اولس د هیواد پالني، خپلواکۍ غوښتني او لوړ ملي غرور روښانه مثالونه دي .

د امریکایي عسکرو او چوپړیو پلویان نسي کولای له یوې خوا د امریکایي اډو د دایمي حضور پلوي وکي؛ او له بلي خوا د ملي قاید - میرویس خان، شاه محمود، شاه اشرف، لوی ټولواک - احمدشاه بابا، وزیر اکبر خان، غازي ایوب خان، غازي امان الله خان او سلګونو نورو زړورو اتلانو او ملي مشرانو د نارینتوب او افغانیت لاپي و وهي . د شاه شجاع، ببرک کارمل او حامدکرزي په څېر د پردو پوځوپه مټ زموږ د خاوري، ملي نوامیسو او خپلواکۍ ساتني پوچه ادعا، په څرګنده زموږ د مېړنیو پلرو او نیکو په ویاړلو شملو ډرۍ وهل دي .

پاته لري